

Jordefærd. Igaar Kl. 1 $\frac{1}{2}$, begravedes under stor Høitidelighed Generallojtnant Hegermann Lindencrone fra Høimøns Kirke. Udenfor Kirken paraderede 8 Kanoner af 1. Artilleriregiment med Regimentets Musikkorps, Gardehusarregimentet med Musikkorps og endelig 21. Infanteribataillon med 1. Regiments Musikkorps. Paa den talrige Skare af Tilskuere holdt en stor Politistyrke Orden.

Kirken var prægtlig oplyst med florumvundne Kandelabre; en overvældende Mængde Kranse og Blomster dækkede Kisten og en stor Del af Kirkens Gulv. Ved Kisten stod som Sørgemarskaller to Ritmestre af Husarerne og to Kaptainer af Fodfolket. Der var bl. A. jendt Kranse fra Hds. Maj. Dronningen, fra Gardehusarregimentets Officerer og Underofficerer, fra Generalinspektøren for Rytteriet, fra 4. Divisions Stab i 1864, fra 4. og 5. Dragonregiments Officerkorps, fra en gammel Dragonofficer, fra det lgl. Styrelsestab osv.

Begravelsen overværedes af Hs. Maj. Kongen med Følge, samt Drs. lgl. H. Kronprinsen, Prins Waldemar, Prins Carl og Hs. H. Prins Hans. I den meget store Sørgefare bemærkedes desuden, Drs. Excel. Krigsministeren, Marineministeren og Udenrigsministeren, den svenske norske Minister Baron Beck Fris, den russiske Militærattaché Oberst de Blom, den kommanderende General, Generallojtnant Evermøes, Viceadmiral Meldal, Landsthingets Formand, Høiesteretsadvokat Liebe, samt en Mængde Officerer af alle Grader.

Efterat en Salme var affunget, traadte Pastor P e t e r s e n fra Aunslev frem ved Kisten. I varme Ord bragte han som eu nær ~~Ben af den Afdøde en Tak saavel fra~~ Benrernes Kreds som fra Familien. Han var sit Fædrelands og sit Folks trofaste Søn og han var Kongens tro Mand. Tvende Kongers Tillid og Agtelse havde han bundet. Hans gode velsignede Navn vil blive bevaret i hans Slægtinges og hans Benrernes Hjerter.

Derefter talte Pastor Joh. Clausen fra Slagelse, der i sin Tid var Feltpræst hos den afdøde General. Han mindede om, at allerede i den første slesvigste Krig lyfte H e g e r m a n n - L i n d e n e r o n e s Navn med Glans. I den anden slesvigste Krig, da det blev tungt og trangt for Land og Folk, søgte man i Stedet for at bøie sig i Ydmyghed at fremsætte Klager og Anker, særligt mod dem, som havde de fremragende Stillinger. Om den Hensjovede sagde man, at han ikke var den tapre Mand som i den første slesvigste Krig. Men hvilket Mod er det største, enten det at blive baaret frem af Seir og Lykke eller det Mod, der taaler og lider. Den Gang alle disse Klager lød ind over den nu Afdøde, hørte man aldrig et bittert Ord mod dem, som vare saa strenge mod ham. Han sagde en Gang: „Jeg vil hellere bære den haarde Dom end en ond Samvittighed over til ingen Nytte at have øjret Wiennesteln, blot for at tilfredsstille et Krav i Folket.“ Han vilde saa gjerne have gjort Noget for Danmark, men han evnede den Gang saa Lidt. Mangen Soldat rundt i Landet vil nu med Bemød modtage Budskabet om, at deres gamle General er død. Han var en fribaaern Mand, som tænkte ædelt, og han stod paa det, som ædelt er.

Efter et sidste Farvel til den Afdøde lyses Betsignelsen over Forsamlingen.

Efterat de tgl. Herstaber havde forladt Kirken, bares Kisten af Premierløjtnanter ud til Rigvognen, paa hvilken den eskorteredes af de fornævnte Militærasfdelinger og førtes til Garnisons Kirkegaard, hvor Begravelsen foregik med alle brugelige Vresbevisninger.